

Pärast ütles kuningas omma ülematele:
„Mi kaua, kui süüdlane ennast õigeks aeab,
ei olle temmast head lōta; agga kes omma
süüd ja eksitused ei salga ja neid kahjatseb, kui
sesinnane jūin, sellel on tõsine kahjatseminne
süddames, ja peab ka andeks andmist sama!“

Kannatus.

Hina keiser kais kord omma maad ja rah-
vast vaatmas ja tulli siis ühte perresse, kus
õiete palju lapsi ja laste lapsi ollid, kes ühhes
meles ja rahho sees elasid, keiser immetles
selle ülle wägga ja küsis selle wanna halli
perre isä kääst, kuidas se temmale võimalik
olli, ni suurt perret rahho ja ühhe mele sees
piddada, et ühhe teisega leppiwad? Wanna-
mees ei lausund sõnna, waid wõttis pulka ja
kirjutas ukse peale need sõnnad: „Kannatus,
kannatus, kannatus!“

Neil olgo tanna tähheks siis,
Se wõera usjo rahwa wiis:

Kui ristirahwas kannataks
Ka teise nõdrust ärra,
Siis Summal ennam õnnistaks
Ka olleks wähhem kārra. —
Se maea, mis on rido täis,
Ei sünni ühte lauda,
Seal willetsus siis ülle kais
Ka langes surma hauda,
Mis ärra nähtud iggal aeal
Mi kangel, kui ka meie maal.

Kuidas innimenne ussub, nenda
temmale sünnib.

I.

Üks arst, nimmega „Paulinius“, kirjutas
sest nenda:

Silja aea eest tulli üks rikkas mees minno
jure ja kaebas omma hädda, et temma igga
päwa kõhhowallo ja warriust ommas ihhus
tunda ja passus, et ma temmale Brankwurdi